

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Vor Alderdoms Trøst og Støtte-Stav

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Vor Alderdoms Trøst og Støtte-Stav", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944, 1944-1964*, s. 254. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid95517/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

11 Hvordan nu Gud det mager
Med sin eenbaarne Søn,
Saa Han i Favn os tager
Til Deel i Arven skøn,
Det er jo vist en Gaade,
Langt større dog Guds Naade
Og Christi Kiærlighed!

12 Paa dem vort *Haab* vi grunde,
Og *Haabet* skuffer ei:
Naar vi kun nogenlunde
Vil følge Faders Vej,
Vi finde alt herveden
Saa himmelsk Kiærligheden,
At *Haab* slaer *Frygt* ihjel!

No. 107.

- 1 Vor Alderdoms Trøst og Støtte-Stav,
Det er den *Aand* alene,
Som *Frelseren* os til *Trøster* gav,
Med stærke Ord og rene,
Han over Verdens stolte *Aand*
Os giver Trøst og Overhaand,
Hvad vil vi meer forlange?
- 2 Ham Tidernes Tand ei bider paa,
Hans Kræfter aldrig svækkes,
I Barndom vel vi *selv* kan gaae,
Men det just *Aanden* tækkes:
Han immer kiæler for de Smaa,
Langt bedre Ord end de forstaae
Han lægger dem i Munden!
- 3 Trods Fiendernes Ynk og bittere Spot,
Han veed det saa at mage,

Den hellige Kirke har det godt
Paa sine gamle Dage:
Et himmelsk-kiærligt Brude-Sind,
I Hjertet Fred, og Smil paa Kind,
Med Paradis for Øine!

4 Af Tummelen her i Grunden kied,
Men trøstet over Møden,
Hvi Brudgommen tøver, godt Hun veed,
Og ønsker sig ei Døden,
Men handler smukt og taler frit,
Og sukker smaat og græder lidt,
Med Himlen i sit Hjerte!

5 I Døttrene sine, from og bold,
Sig speiled tit vor Dronning,
Hvis Brodd er, som Biens, Spyd for Skjold,
Hvis Værk er Vox og Honning,
Som Bølgen dyb, som Perlen klar,
Som Blomsten fiin, som Fuglen snar,
Som Kiærlighed elskværdig!

6 Hun speiled sig tit paa Jorden saa
I alderstegne Kvinder,
Med Øinene klare, himmelblaa,
Med store Ungdoms-Minder,
Med Hjerte varmt og Hoved lyst,
Med prøvet Tro, med Væsen lyst,
Med Mildheds-Majestæten!

7 Lyslevende skal Hun vandre saa
I Tusind-Tal herefter,
Med Øinene sorte, blaa og graa,
Ja selv med Kæmpe-Krafter,
I Ungt og Gammelt, Stort og Smaat,

I Stærkt og Svægt men Eiegodt,
I Mænd saavel som Kvinder!

8 Den dannede Verden, fiin og klog,
Dem kalder spids de *Fromme*,
Men hemmelig dem beundrer dog,
Som lee ad Verdens Dømme,
Ei for de fattes Vidd og Smag,
Men for de vente Herrens Dag,
Og troe paa Himme-Rige!

9 Saa graaner da kun, I gule Haar!
Og kiølnes, Sommer-Dage!
Udmatter os kun, I Efter-Aar!
I skal os vel behage;
Thi mens det Gamle tæres hen,
Da voxer op der Nyt igjen,
Og det er meget bedre!

10 For Svendene faa af Kæmpe-Art
Det er vel lidt til Hinder,
Kun nødig de taale aabenbart
At skiældes ud for Kvinder,
Men nærne vi os Jordens Skiød,
Vi tænke paa vor Moder sød,
Og kysse Kiærling-Navnet!

11 Saa hjælpes de ad, den stærke *Aand*,
Som Børnene velsigner,
Og *Mødrene-Hjeriet* i Hans Haand,
Som hver en Kæmpe ligner,
Af Løve-Sød at skabe Lam,
Hvis Stolthed er at ligne Ham,
Som bar al Verdens Synder!